

EMMANUELLE ARSAN

EMANUELA

♀ LEKCIA MUŽA ♂

18+

*Erotika je cestou
k ľudskému šťastiu*

IKAR

EMANUELA
LEKCIA MUŽA

Emmanuelle Arsan
EMMANUELLE
La leçon d'homme

Copyright © 2013 Belfond
Translation © 2025 by Kristína Kováčik Bartová
Cover design © by Emil Krížka
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0115-2

Jeanovi

*Či ženy, ktoré tak rozvláčne opisuješ
Zosobňujú žiadzu tvojej bájnej túžby...*

Mallarmé

Faunovo popoludnie

Lekcia muža

*Ešte nie sme na svete
Tento svet ešte neexistuje
Ani veci ešte nejestvujú
Zmysel života sme zatiaľ nenašli*

Antonin Artaud

Predslov francúzskeho vydavateľa

Emanuela, ikona erotiky z konca 50. rokov 20. storočia, si zaslúži byť v súčasnosti znovuobjavená. V čase, keď sa hovorí o manželstve pre všetkých a k dispozícii je kategória *mummy porn* (porno pre matky), nám táto kniha prináša ešte strhujúcejšie dobrodružstvo: dobrodružstvo slobodnej, chápavej a šťastnej sexuality pre každého.

Nahliadnime do minulosti.

Rukopisy boli poslané z Thajska a v rokoch 1959 a 1960 ich publikoval Éric Losfeld, a to dokonca bez súhlasu autorky. Kvôli cenzúre boli najprv publikované anonymne a so slávnou striedmou obálkou, na ktorej bolo uvedené len jedno slovo: *Emanuela*. Kniha sa stala senzáciou a spôsobila na poli literatúry nemalý rozruch, keďže prevracia naruby všetky vtedajšie pravidlá erotiky.

Oficiálna a neskrátená verzia bola vydaná v roku 1967, kedy sa konečne objavila aj tvár autorky, čoskoro slávnej Emmanuely Arsan – to je iba jeden zo pseudonymov tajomnej a ohromujúcej Thajčanky, manželky francúzskeho diplomata v Thajsku. Je autorka Emmanuelle Arsan aj postava Emanuely? Alebo sa stala len

inšpiráciou a múzou svojho manžela, ktorý je možno skutočným autorom? Okolo týchto fascinujúcich literárnych diel, ktoré nás pobádajú k fantazírovaniu, koluje mnoho legend. Jedno je však isté: *Emanuela* sa rýchlo stala kultovým erotickým románom 20. storočia. A to hneď ako sa dostala na pulty kníhkupectiev. Z prvého dielu sa predalo päťdesiat sedem tisíc výtlačkov.

Prvýkrát v dejinách literatúry, navyše v mimoriadne konzervatívnej spoločnosti 50. rokov 20. storočia, sa v knihe *Emanuela* objavuje revolučné poňatie erotiky. Román vyniesol do popredia ženu oslobodenú od všetkých presvedčení a náboženstiev, od akýchkoľvek ohľadov na morálku. Ženu, ktorá sa riadi iba svojimi pocitmi, svojím telom a rozumom. Ženu, ktorá prekročením hraníc vlastnej ženskosti vynachádza nový spôsob prežívania sexuality pre obe pohlavia. Ako zdôraznil Jean-Jacques Pauvert v úvode k vydaniu z roku 1999 (*La Musardine*), v roku 1959 so sebou *Emanuela* priniesla presne to, čo jej súčasníci, bez toho, že by to vedeli, očakávali.

O tom, že kniha mala obrovský ohlas, svedčí aj prijatie, ktorého sa jej dostalo od mnohých spisovateľov a umelcov. Niektorí z nich ju chválili ako vynikajúcu škandalóznou knihu, rovnako ako diela Sada alebo Baudelaira. André Breton sa o nej zmienil na titulnej strane časopisu *Arts*, André Pieyre de Mandiargues ju v literárnom časopise *La Nouvelle Revue française* tiež zahrnul chválou. André Pieyre de Mandiargues píše, že je poznačená nemalou duchovnou

stopou, preto ju nemožno obmedzovať iba na obyčajný erotický román. *Emanuela* je v jeho očiach skutočným literárnym dielom. Vybrané telesné epizódy prirovnáva k Balzacovi alebo Lawrencovi Durrellovi, hoci sa domnieva, že autorka *Emanuely* zachádza ešte ďalej ako britský prozaik – neváha spochybniť hranice páru. Päť rokov po vydaní knihy *Histoire d'O*, *Emanuela* úplne rozvrátila tradíciu erotického románu, ktorý dovtedy zostával pod vplyvom temnej a transgresívnej vízie Batailla. *Emanuela* naopak priniesla oslobodenú a „optimisticky žiarivú, osľňujúcu víziu, obraz stavby, ktorá oslavuje človeka oslobodeného od pôdy a dávnych zotročení“.

Keď *Emanuelu* v roku 1967 vydali oficiálne, *Le Magazine littéraire* ju vítal ako ódu na šťastný život, ktorého nevyhnutnou podmienkou je zmyselnosť. Mala niečo, čo bolo „v literatúre zriedkavé: erotika v *Emanuele* nie je na rozdiel od erotiky revolty patologická. Predstavuje dôležitú súčasť životného uspokojenia jednotlivca, ktorý sa necíti byť ničím ohrozený a ktorý sa rozvíja v súzvuku so svetom: je to erotika dokonalej harmónie“.

Efekt knihy *Emanuela* pokračoval filmami, ktoré zaujali desiatky miliónov divákov. Prvý film *Emanuela*, ktorý vyšiel v roku 1974, sa zapísal do dejín kinematografie, režíroval ho Just Jaeckin a hlavnú rolu obsadila úchvatná a nezabudnuteľná Sylvia Kristel. Dosiaľ zostáva jedným z najúspešnejších filmov francúzskej filmovej tvorby: vo Francúzsku ho videlo deväť miliónov

divákov a štyridsaťpäť miliónov si ho pozrelo na celom svete. Kino na Champs-Élysées premietalo film viac ako desať rokov, víťalo autobusy plné turistov a mladých ľudí, ktorí konečne dospeli a túžili objaviť ženu, o ktorej snívajú – Emanuela.

Dnes je erotika na vzostupe, no možno je menej revolučná, menej slobodná a predovšetkým menej literárna. To je dôvod, prečo sa vydavateľstvo Belfond, ktoré vydalo osem textov Emmanuely Arsan, rozhodlo znovu vydať šesť z týchto základných diel, ktoré prelomili všetky hlavné tabu v oblasti sexuality. Tu je prvé dielo. Legenda erotického panteónu opäť ožíva.

I

Letiaci jednorožec

.....

*Venuša sa môže milovať tisícmi spôsobmi,
ale najjednoduchšia a najmenej únavná poloha
je ležať na pravom boku opretá o ruku.*

Ovídius, *Umenie milovať*

.....

Emanuela v Londýne nastúpila na lietadlo do Bangkoku. Vôňa novej kože, podobná tej, ktorú si aj po rokoch používania zachovávajú britské autá, hrubé a tiché koberce, osvetlenie ako z iného sveta, to je všetko, čo bola schopná vnímať z prostredia, v ktorom sa ocitla po prvý raz.

Nerozumela, čo jej hovoril usmiaty sprievodca. Napriek tomu sa tým neznepokojovala. Možno jej srdce bilo rýchlejšie ako zvyčajne, no nie pre obavy. Bola to prirodzená reakcia na neznáme prostredie. Modrá uniforma, prejavy pozornosti, autorita personálu, ktorý mal za úlohu uvítať ju a previesť celým procesom letu, to všetko ju naplňalo pocitom bezpečia a eufórie. Vedela, že cieľom rituálov, ktoré musí absolvovať pri pultoch a ktorých tajomstvo sa ani nesnažila odhaliť, je umožniť jej prístup do vesmíru, ktorý bude obývať

počas nasledujúcich dvanástich hodín života: vesmíru, v ktorom platia osobité pravidlá, odlišné od tých bežných. Pravidlá, ktoré okliešťujú našu vôľu, no ich plnenie nám prináša o to väčšiu slasť. Táto architektúra okrídleného kovu, typická svojimi krivkami a uzavretosťou, na pozadí jasného letného anglického popoludnia, musela obmedziť každodenné zvyky. Neobmedzenú slobodu nahradil voľný čas a pokojná podriadenosť.

Ukázali jej, kde bude sedieť: bližšie k uličke. Tá bola po celej dĺžke oddelená zatemňovacími závesmi. Cestujúca nevidela za túto hodvábnu stenu. Bolo jej to však ukradnuté! Nechcela nič viac, než odovzdať sa moci hlbokých kresiel, zaspáť medzi ich vlnitými ramenami, spočinúť na ich machových pleciach a položiť si nohy na opierky pripomínajúce morské panny.

Zatiaľ sa však neodvážila ľahnúť si, aj keď ju stevard k tomu pobádal a ukázal jej páky, ktoré treba potiahnuť, aby sa sklopilo operadlo. Stevard stlačil tlačidlo a malý lúč opísal svetelnú elipsu po kolenách cestujúcej.

Vtom prišla letuška. Ruky jej vyleteli do vzduchu, keď do vrchnej priehradky nad sedadlami odkladala Emanuelin kufrík medovej farby. Bol jej jedinou príručnou batožinou, pretože nepredpokladala, že by sa potrebovala počas cesty prezliecť. Neplánovala ani písať, ani čítať. Letuška hovorila po francúzsky, vďaka čomu sa pocit omámenia z cudzieho prostredia a neznámeho jazyka, ktorý pociťovala už dva dni (do Londýna priletela iba včera), razom vytratil.

Mladá dáma sa k nej naklonila a Emanuele sa zdalo, že pri tých žiarivých blond vlasoch jej tmavá hriva ešte potemnela. Obe boli oblečené takmer rovnako: jedna mala obopnutú modrú sukňu a bielu blúzku a druhá priliehavú sukňu z prírodného hodvábu a šantungovú halenku. Podprsienka, ktorá presvitala Angličanke spod blúzky napriek tomu, že bola úplne jemná, zbavovala jej siluetu pohyblivosti, ktorú Emanuele zabezpečil nahý hrudník pod halenkou. Zatiaľ čo mladej dáme pracovný kódex umožňoval iba nepatrné rozopnutie goliera, Emanuelin hlboký výstrih dovoľoval sústredenému pozorovateľovi zahliadnuť za pomoci vánku či pohybu cestujúcej profil poprsia.

Emanuelu tešilo, že letuška je mladá a že ich oči majú niečo spoločné – boli posiate zlatými odleskami.

Personál vysvetľoval, že kabína, v ktorej Emanuel sedela, bola posledná v lietadle a najbližšie k jeho chvostu. Na tom mieste bude Emanuela vystavená silným otrasom, no (ako hlas letušky hrdo oznamoval) na palube *Letiaceho jednorožca* je pohodlie všade rovnaké – v rámci prvej triedy, ako dodala – samozrejme, v druhej triede cestujúci taký komfort využívať nemôžu. Nemajú okolo seba toľko priestoru ani mäkké sedadlá, ani hodvábné závesy, ktoré poskytujú súkromie pre každý rad sedadiel.

Emanuela sa za tieto privilégia ani za prostriedky, ktoré musela vynaložiť na ich zaistenie, vôbec nehanbila. Naopak, pociťovala až fyzickú slasť pri pomyslení na obrovskú mieru úcty, ktorú jej prejavoval personál.

Letuška práve vychvaľovala vybavenie toaliet, ktoré môže cestujúca navštíviť po vzlietnutí. V lietadle ich bolo dostatok na rôznych miestach, Emanuela sa tak nemusela báť, že by ju niekto obťažoval zbytočným chodením sem a tam. V skutočnosti mohla stráviť let iba s troma ďalšími osobami z jej kabíny. Ak by si, naopak, priala viac spoločnosti, mohla sa poprechádzať po chodbičkách alebo navštíviť bar. Praje si niečo na čítanie?

„Nie,“ odvetila Emanuela. „Ďakujem, ste veľmi milá. Momentálne na čítanie nemám chuť.“

Premýšľala, akú zdvorilú otázku by mohla letuške položiť. Niečo ohľadom lietadla? „Ako rýchlo poletíme?“

„V priemere viac ako tisíc kilometrov za hodinu a s doletom stačí pristáť iba raz za šesť hodín.“

Len s jedným medzipristátím tak Emanuelin let zaberie niečo viac ako dvanásť hodín. Zdanlivo však stratí čas tým, že cestuje v rovnakom smere, ako sa otáča Zem, takže do Bangkoku dorazí nasledujúci deň pred deviatou hodinou miestneho času. V lietadle jej tak zostane čas sotva na večeru, spánok a ranné prebudenie.

Dve deti, chlapec a dievča, ktoré boli na nerozoznanie, z čoho usúdila, že musia byť dvojčatá, odhrnuli záves. Emanuela si ihneď všimla ich všedné neúctivé oblečenie typické pre anglických školákov, ich svetlosť vlasov hraničiacu s ryšavosťou a výraz afektovanej odmeranosti a povýšenosti, s akou vypluli slová na zamestnankyňu leteckej spoločnosti. Vyzerali, že majú sotva dvanásť alebo trinásť rokov, no istota ich gest

dávala najavo, že nemali záujem odstup medzi nimi a letuškou zmenšiť. Tínedžeri sa okázalo vyvalili do sedadiel na druhej strane uličky. Než si ich Emanuela stihla podrobne prezrieť, do priestoru vstúpil posledný cestujúci zo štvorice, ktorej bola kabína pridelená. Pozornosť letušky sa obrátila naňho.

Bol najmenej o hlavu vyšší než ona, mal ostrý profil nosu a brady, čierne fúzy aj vlasy. Venoval Emanuele letmý úsmev, keď sa trochu naklonil ponad ňu, aby si na sedadlo položil tmavú, mäkkú a príjemne voňavú podložku z kože. Jeho jantárový oblek a béžová košeľa sa Emanuele páčili. Usúdila, že je elegantný a dobre vychovaný, čo bolo v podstate všetko, čo od spolucestujúceho očakávala.

Snažila sa odhadnúť jeho vek: štyridsať, päťdesiat rokov? Vyzeral, že si žije dobre. Predpokladala to podľa jemných záhybov okolo očí... Pomyslela si, že je oveľa príjemnejšou partiou než tí namyslení tínedžeri. Vtom sa zasmiala nad tými unáhlenými závermi – sympatiou a averziou. Aká zbytočnosť, veď sú tu iba na jednu noc!

Čoskoro na prítomnosť muža a detí zabudla. Namiesto toho si uvedomila, že nejakú chvíľu ju napĺňa mrzutosť, ktorá jej pokazila potešenie z odletu. Letuška využila pohyb nových cestujúcich a vzdialila sa. Emanuela si všimla cez medzeru v závese, že sa bokom oblečenom v modrej sukni nakláňala k neviditeľnému cestujúcemu. Hnevala sa na svoju žiarlivosť, snažila sa pozeráť inde. V mysli sa jej vynorila veta, ktovie odkiaľ, ktorá znela ako zúfalý nárek: *V samote a opustení*. Zatriasla hlavou,

aby sa tej dotieravej vety zbavila, čierne vlasy jej narazili do líc a splývali na tvári. Potom sa mladá Angličanka vzpriamila, obrátila sa k zadnej časti lietadla a objavila sa opäť medzi závesmi, ktoré rozhrnula oboma rukami, čím odhalila Emanueline záhaľčivé nohy.

„Prajete si, aby som vám predstavila vašich spolucestujúcich?“ spýtala sa a bez čakania na odpoveď uviedla mužovo meno.

Emanuele sa zdalo, že začula „Eisenhower“, čo v nej vyvolalo príjemný pocit a zatiaľ prepočula mená dvojčiat.

Muž jej začal niečo rozprávať. Ako mala tušiť, čo hovorí? Letuška si všimla Emanueline rozpaky, kládla krajanom otázky a smiala sa, pričom odhalila špičku jazyka.

„To je nepríjemné,“ smiala sa letuška. „Nikto z ostatných nevie ani muknúť po francúzsky. Skvelá príležitosť oprášiť vašu angličtinu!“

Emanuela chcela protestovať, no mladá žena sa už otočila na podpätku a venovala pasažierom ladné rezké gesto, keď na nich ukázala prstami. Emanuela sa cítila opustená. Mala chuť trucovať a o nič sa nezaujímať.

Jej sused sa odhodlane snažil pomaly artikulovať slová a vety, ju však jeho snaha iba rozosmievala. Vystrúhala ľútostnú grimasu a s detským hlasom vyhlásila: „Nerozumiem!“ Sused sa vzdal a stíchol.

Vtom sa ozval reproduktor skrytý za závesom. Potom, ako sa skončil anglický oznam, Emanuela spoznala hlas letušky, ktorý informoval vo francúzštine.

Kvôli mne, vravela si. Reproduktor iba nepatrne menil zafarbenie letuškinho hlasu. Vítala všetkých pasažierov. Jednorožca, oznamovala aktuálny čas, členov posádky a upozorňovala, že o pár minút vzlietnu, bezpečnostné pásy musia byť zaistené (pri Emanuele sa hneď objavil stevard, ktorý jej pomáhal zapnúť pás). Cestujúcich tiež žiadala, aby v lietadle nefajčili a zostali sedieť na miestach, kým neprestane svietiť červené svetlo.

Začula tiché hučanie, no prebudenie motorov bolo možné pozorovať najmä na chvení sa zatiahnutých závesov. Emanuela si ani nevšimla, že lietadlo sa už rozbehlo po dráhe. Chvíľu jej trvalo, než si uvedomila, že stroj už vzlietol.

Zistila to, keď zablikala červená kontrolka a vedľa nej sa postavil spolusediaci, aby sa ponúkol, že odloží sako, ktoré si nechala z nezámenného dôvodu položené na kolenách. Dovolila mu, aby tak spravil. Usmial sa na ňu, otvoril si knihu a už jej nevenoval ani pohľad. Objavil sa čašník s podnosom, na ktorom už čakali poháre. Emanuela si vybrala koktail, ktorý vyzeral povedome, no po jednom dúšku si uvedomila svoj omyl. Bol oveľa silnejší, než čakala.

*

Za hodvábnymi záclonami ubehlo popoludnie, ktoré Emanuela strávila chrumkaním sušienok, pitím čaju, listovaním časopisu, ktorý jej letuška požičala (druhý už však odmietla, aby mohla naplno vychutnávať pocit nového zážitku z lietania).

Neskôr pred ňu postavili stolček, kde servírovali nádoby nezvyčajných tvarov a rôzne jedlá, ktoré bolo ťažko identifikovať. V priehlbine stolíka bola zastrčená fľaša šampanského. Emanuela si z neho viac ráz nalia-la plné maličké poháriky. Mala pocit, akoby tá večera miniatúrnych rozmerov trvala celé hodiny, no ani nechcela, aby sa skončila, pretože tá hra objavovania ju bavila. Ponúkali množstvo dezertov, kávu v šálkach ako pre bábiky a likéry v obrovských pohároch. Keď obsluha odniesla stolíky, bola spokojná, pretože ju naplňal pocit, že toto dobrodružstvo využila naplno a že si vychutnala sladký život.

Cítila ľahkosť a jemnú ospalosť. Dokonca sa jej zdalo, že zmizla jej averzia k dvojčatám. Letuška prichádzala a odchádzala a nikdy ju pri tom nezabudla obdať veselým slovom. Keď nebola v dohľade, Emanuela už nebola netrpezlivá.

Zamyslela sa, koľko môže byť hodín a či je už čas na spánok. V skutočnosti mohla v tej okrídlenej ko-líske spať kedykoľvek chcela, tak ďaleko od zemske-ho povrchu, kde nebol ani vietor, ani oblaky a kde už Emanuela ani nevedela rozlíšiť, či je noc alebo deň.

*

Na Emanueline obnažené kolená dopadalo zlaté svet-lo palubných lampičiek. Vyhrnutá sukňa odhalila ich krásu a mužove oči sa od nich nemohli odtrhnúť.

Uvedomovala si, že boli natočené práve k jeho pohľadu tak, aby mu pôsobili potešenie. Mala si ich znovu

zahaliť? No ako by to spravila, aby to nebolo smiešne? Sukňu si už nevedela stiahnuť nižšie. Prečo by sa zrazu mala hanbiť za svoje kolená? Nerada ich zahaľovala sukňou, nech sú radšej odhalené. Pod neviditeľným nylonom vytvárali jamky kolien hravé tieň na opálenej pokožke. Už vedela, čo dokážu vyvolať. Keď sa dívala na nahé kolená pritlačené jedno k druhému, ako po nočnom kúpeli pod lúčom projektora, cítila, ako sa jej rozprúdila krv a ako sa jej nalievali pery. Onedlho zatvorila viečka a v predstave sa už nevidela iba poodhalená, ale úplne nahá, oddaná pokušeniu toho narcistického pozorovania a vedela, že proti nemu bude opäť bezbranná.

*

Odolávala túžbe, ale len preto, aby si mohla tie chvíle slastnej uvoľnenosti vychutnávať naplno a v postupných dúškoch. Blažený pocit sa dostavil rýchlo a pozvoľna sa v nej rozlieval. V myšlienkach si uvedomovala celé svoje telo, túžbu odovzdať sa, otvoriť sa, naplniť, no túžba ešte nemala konkrétne obrysy ani emóciu. Zatiaľ to bola rovnako prirodzená fyzická túžba ako chcieť sa natiahnuť na teplom piesku na slnkom zohriatej pláži. Postupne sa túžba pretavila do konkrétnych prejavov: pery sa leskli, prsia napučali a nohy sa vystreli v očakávaní najmenšieho dotyku. Myseľ vymýšľala prvé obrazy, najskôr takmer beztvaré, bez súvislostí, ale postačujúce na to, aby sa jej zvlhčili sliznice a prehla sa v bedrách.

Takmer nepostrehnuteľné, no vytrvalé vibrácie kovového trupu lietadla nalaďovali Emanuelu na ich

frekvenciu a hľadali harmóniu rytmov v jej tele. Vzdúvala sa v nej vlna smerom od kolien (chimérické epicentrum toho zemetrasenia beztvárých pocitov a vnemov) a nachádzala najväčšiu odozvu na povrchu stehien, vyššie a vyššie. Emanuela sa už chvela celá.

Fantázie sa rozbehli na plné obrátky a už sa nedali odohnať: pery, ktoré jej bozkávajú pokožku, orgány mužov a žien (s rozmazanými tvármi), vztýčené penisy, čo sa jej túžia dotýkať, obtierať sa o ňu, prekliesniť si cestu medzi jej kolenami, odtláčajú jej nohy, otvárajú lono a s námahou do nej vnikajú. Cítila sa ako pôda, ktorú práve obrábajú. Ich pohyb napredoval plynulo. Nevracali sa, jeden po druhom sa zabárali do neznámych končín Emanuelinho tela cez úzku brázdú, ktorá sa im nikdy nezunovala. Na svojej ceste sa nedali ničím zastaviť. Nekonečne sa presúvali vnútri jej tela, chceli sa ho naplno nabažiť a donekonečna do nej vylievať svoje šťavy.

Letuška si myslela, že Emanuela zaspala, preto jej sklopila sedadlo do nižšej polohy. Kašmírovou dekou jej zakryla natiahnuté nohy odhalené až do polovice stehien. Muž na to hneď zareagoval, tiež si vedľa svojej susedky sklopil sedadlo.

Deti sa utíšili. Letuška im popriala dobrú noc a zhasla stropné svetlá. Iba dve malé fialové svietidlá zabráňovali tomu, aby všetky predmety a ľudia stratili tvar.

Emanuela sa so zatvorenými očami oddala starostlivosti, ktorá jej bola dopriata. Jej snívanie však bolo rovnako intenzívne a naliehavé. Pokračovala v pohyboch.

Pravá ruka jej sklĺzla na lono a potom až k ohanbiu, kde sa pod ľahkou prikrývkou pravidelne vlnila. Kto by si to v tom pološere všimol? Končekmi prstov skúmala, zabárala sa do hodvábnej látky úzkej sukne, ktorá bola opakom otvorenosti, po ktorej bažili jej nohy. Nakoniec sa rozťahli dostatočne na to, aby prsty ucítili cez tenkú látku zdurený vrcholček klitorisu, ktorý tak úpenlivo hľadali a ktorý teraz nástoľčivo láskali.

Emanuela na pár sekúnd prestala a stĺšila ovácie svojho tela. Snažila sa oddialiť vyvrcholenie. No čoskoro neodolala a opäť posúrila s potlačeným stenaním svoj prostredník k nástoľčivej aktivite, ktorá mala priniesť orgazmus. V tej chvíli muž položil svoju ruku na jej.

Takmer bez dychu sa jej stiahli svaly a nervy, ako by ju obľiali ľadovou vodou. Zostala nehybná, no jej myšlienky a pocity neodleteli, iba sa zastavili, ako keď sa zasekne obraz v televízii. Nebála sa, ani nebola šokovaná. Dokonca ani nemala pocit, že je prichytená pri niečom nepatričnom. Pravdupovediac, v tej chvíli nevedela posúdiť mužovo gesto ani svoje správanie. Iba zaregistrovala, čo sa stalo. Potom jej vedomie zamrzlo. Čakala, čo bude nasledovať po jej zbúraných predstavách.

Mužova ruka zostávala nehybná. Nebola však úplne neaktívna. Už len jej váha tlačila na klitoris, na ktorom spočívala Emanuelina ruka. Istý čas sa nedialo nič viac.

Potom Emanuela zaznamenala, že druhá ruka odhrnula prikrývku a zmocnila sa jej kolena. Skúmala

jeho tvar a priehlbiny. Onedlho sa posunula vyššie po stehne až k lemu podväzkov.

Keď sa mužova ruka prvý raz dotkla jej nahej kože, Emanuela pri tom podnete náhle poskočila a snažila sa uniknúť omámeniu, ktoré dotyky prinášali. Z časti preto, že nevedela, čo presne chce dosiahnuť, a z časti preto, že obe mužove ruky ju zvierali tak pevne, až bolo ťažké sa im vyslobodiť. Iba nešikovne nadvihla poprsie a voľnú ruku položila na brucho, akoby si ho chcela chrániť, a otočila sa na bok. Uvedomila si, že by bolo oveľa jednoduchšie a efektívnejšie pritísnuť nohy k sebe. No bez toho, aby to vedela vysvetliť, sa jej to gesto zdalo nevhodné a smiešne, tak sa ho teda neodvážila urobiť, čím sa vzdala myšlienky na ovládnutie situácie, ktorá ju uviedla do pomykova. Opäť sa podvolila paralýze, ktorej odolala iba na chvíľu a dosť smiešne.

Mužove ruky sa náhle odlepili od jej tela, akoby si z nej chceli iba vystreliť... Nedali jej však ani okamih na to, aby sa zamyslela, čo to gesto malo znamenať, pretože sa jej znova dotýkali, tentoraz na páse. Rýchlymi a istými pohybmi už rozviazali grogrénovú stuhu na sukni, rozopli zips a stiahli sukňu až pod kolená. Potom ruky zamierili vyššie. Jedna z nich vnikla pod Emanueline nohavičky, ľahké a hebké ako všetka jej spodná bielizeň, ktorú obvykle nosievala. V skutočnosti jej nebolo veľa: podväzkový pás, niekedy spodnička pod voľnými sukňami. Nikdy nenosila podprsenu ani korzet, aj keď v obchode vo štvrti Saint-Honoré, kde nakupovala spodnú bielizeň, si ich skúšala

v spoločnosti jednej alebo druhej predavačky – mla-
dej blondínky alebo brunetky. Tie si pri nej kľakli so
svojimi dlhými nohami sťa víly a pomáhali jej s ob-
liekaním korzetov bez ramienok, priesvitných setov,
nohavičiek či mini nohavičiek, ktoré ich nežné ruky
naťahovali cez stehná alebo prsia, s trpezlivosťou ich
láskali pomocou opakovaných a jemných pohybov, až
kým Emanuela neprivrela oči a nezosunula sa na kole-
ná, ukladajúc sa na podlahu vystlanú nylonom, akoby
zahalenú závojom, otvorená a horúca, odovzdaná do-
konalej zručnosti nenásytných rúk a pier.

Emanuelino telo sa vrátilo do polohy, z ktorej ju vy-
rušil nedávny neistý odpor. Muž dlaňou hladil jej pev-
né ploché brucho, akoby hladil šiju plnokrvníka, tesne
nad vrcholom ohanbia. Jeho prsty behali popri slabi-
nách, pokračovali nad ochlpením po okrajoch ženského
trojuholníka, akoby prepočítavali jeho povrch. Jeho
spodný uhol bol veľmi otvorený, čo sa vyskytuje zried-
kakedy, no u gréckych sochárov často.

Keď už ruka dôkladne preskúmala Emanuelino
lono, postrčila stehná, aby sa roztiahli ešte viac. Sukňa
zhrnutá až na kolenách im bránila, no podvolili sa,
ako sa len dalo. Ruka zamierila na teplú a vlhkú vul-
vu a kĺzala v štrbine medzi pyskami, akoby ju chcela
utíšiť, potom sa ponorila – najprv zľahka – medzi ne,
aby sa dotkla zdureného klitorisu a usídlila sa na bo-
hatých kučerách ohanbia. Každým ďalším pohybom
ruky medzi nohami sa medzera medzi nimi zväčšovala
a sukňa sa sunula čoraz nižšie. Mužove prsty posúvali

svoju štartovaciu pozíciu a zabárali sa hlbšie a hlbšie do vlhkých slizníc. Niekedy spomalili, či už prefíkane alebo z roztopaše, akoby váhali, zatiaľ čo Emanuelina vášeň stúpala. Hrýzla sa do pery, aby zadržala stonanie, ktoré sa jej dralo z hrdla. Prehnutá v bedrách prahla po vyvrcholení, ku ktorému ju muž neustále približoval, ale nedovolil jej ho dosiahnuť rýchlo.

Jedinou rukou sa pohrával s rytmom a tónom jej tela, ako sa mu páčilo. Jej prsia a ústam sa vyhýbal. Zdalo sa, že ich nechce bozkávať ani zvierat'. Nedo-končenú rozkoš, ktorú rozdúchaval, si nonšalantne nevšímal. Emanuela hýbala hlavou doprava a doľava, bolo počuť tlmené stenanie a zvuky, ktoré pripomínali modlitbu. Pootvorila oči, v ktorých sa ligotali slzy, a hľadala mužovu tvár.

Ruka sa zastavila, no držala Emanuelino telo, v ktorom zapálila vášeň, pevne zovreté. Muž sa trochu naklonil ponad ňu a druhou rukou vzal jej voľnú ruku, pri-tiahol ju k sebe a strčil do vnútra nohavíc. Pomohol jej priľnúť k zdurenému penisu a potom viedol jej pohyby, upravujúc ich rozsah a rýchlosť podľa svojho gusta. Spomaľoval ich alebo zrýchľoval, až kým si nebol istý, že si Emanueline ruky poradia so započatou prácou. Aj keď sa spočiatku dala tápavo viesť s poslušnosťou školáčky, postupne až nečakane dobre zdokonalila svoju zručnosť.

Emanuela sa posunula hornou časťou tela tak, aby sa k nej muž mohol priblížiť a postrieť ju spermiami, ktoré stúpali z útrobov jeho žliaz. Dost' dlho sa mu

darilo vyvrcholenie zadržať, zatiaľ čo Emanueline prsty, čoraz menej ostýchavé, neúnavne stúpali a klesali po jeho mužskej pýche. Už sa neobmedzovali iba na jednoduché pohyby hore a dole, pootvorili sa a skúsene prechádzali po navretej žile k ohybu penisu, zabárali sa čo najnižšie – upravenými nechtami nenápadne škriabali pokožku –, až k semenníkom, pokiaľ to dovoľovali navlečené nohavice. Potom sa vracali nahor lascívnym zvinutím prstov, zatiaľ čo vlhká dlaň preťahovala predkožku cez špičku penisu, ktorá neustále rástla. Dlaň sa potom znova spustila dole, silne zvierala penis, sťahovala predkožku, pričom striedala zovretie a uvoľnenie tvrdej klady. Niekedy ruka jemne trela povrch údu, potom ho zas silno uchopila a masírovala húževnatými pohybmi zápästia alebo dobiedzala údermi prstov... Žalud' zdvojnásobil objem, bol celý vlhký a zdalo sa, že môže každú chvíľu explodovať.

Emanuelu zasiahla biela voňavá tekutina, ktorá vystrekla doďaleka z napokon ukojeného údu – na ruky a ramená, nahé brucho, hrdlo, tvár, ústa, vlasy – prijala ju so zvláštnym nadšením. Zdalo sa, že ejakulácia sa nikdy neskončí. Predstavovala si, ako jej spermie tečú hrdlom, ako ich prehĺta... Pochytilo ju akési nepoznané omámenie. Oddala sa slasti bez akéhokoľvek ostychu. Keď uvoľnila ruku z penisu, ktorý zvierala, muž končekmi prstov uchopil jej klitoris a priviedol ju k orgazmu.

Zaznelo šušťanie, ktoré predznamenávalo, že na rad príde oznam z reproduktora. Letuškin stíšený hlas, aby

príliš ostro nezobudil cestujúcich, oznámil, že lietadlo o dvadsať minút pristane v Bahrajne. Znova vzlietne o polnoci miestneho času. Na letisku sa bude podávať občerstvenie.

V kabíne sa postupne rozsvetcovalo s pomalosťou, s akou vychádza slnko. Emanuela uchopila prikrývku spadnutú pri nohách a utrela ňou spermie, ktorými bola ofrkaná. Vytiahla si sukňu až na pás. Keď sa objavila letuška, Emanuela sedela ešte na sklopenom sedadle a snažila sa upraviť svoj vzhľad.

„Spalo sa vám dobre?“ zaujímala sa letuška.

Emanuele sa práve podarilo zapnúť si opasok na sukni.

„Moja halenka je celá pokrkvaná,“ odvetila.

Zazrela vlhké škvrny pri výstrihu. Zahla okraje haleny, no pritom odhalila jeden prsník. Výstrih zostal poodhalený a zrak štyroch Angličanov spočinul na jeho nahom profile.

„Nemáte niečo na prezlečenie?“ spýtala sa letuška.

„Nie,“ odpovedala Emanuela a vystrúhala grimasu. Nápadne zadržiavala smiech. Pohľady oboch žien sa stretli a uvedomili si, že odteraz sú komplickami – obe boli rovnako rozrušené. Muž ich pozoroval. Jeho oblek neniesol žiadne známky pokrčenia, košeľa bola rovnako čistá ako pri odlete, kravata pevne uviazaná na mieste.

„Podte so mnou,“ vyzvala letuška Emanuelu.

Tá vstala, obišla suseda – miesta na to bolo dosť –, a nasledovala Angličanku na toalety obložené

zrkadlami, taburetkami potiahnutými bielou kožou a stolíkmi s naukladanými kryštálmi a flakónmi.

„Počkajte!“

Letuška zmizla a po niekoľkých minútach sa vrátila s malým kufríkom. Otvorila veko a z malej priehradky vytiahla svetřík oranžovej farby utkaný z orlónu, vlny a hodvábu. Bol taký jemný, že sa jej zmestil do zatvorenej dlane, no keď s ním zatriasla, nafúkol sa ako balón, čo Emanuela úplne ohúrilo.

„Požičiate mi ho?“ zaprosila Emanuela.

„Nie, je to darček. Som si istá, že vám bude náramne sedieť: je to váš štýl.“

„Ale...“

Letuška si položila prst na pery, ktoré našpúlila na protest. Jej nežné oči sa trblietali. Emanuela z nich nevedela spustiť zrak. Priblížila sa tvárou. Letuška sa však už obrátila a držala v ruke toaletnú vodu.

„Postriekajte sa ňou. Je to pánsky parfum.“

Cestujúca si osviežila tvár, ruky a krk a tampónom namočeným do voňavej vody si prešla po medzere medzi poprsím. Rýchlo sa rozhodla a rozopla si posledné gombíky halenky.

Paže posunula dozadu, čím nechala hodvábnu halenku spadnúť na biely koberec, a nadýchla sa z plných pľúc. Zrazu ju prekvapilo, že je polonahá. Obrátila sa k letuške a pozorovala ju s naivnou bážňou. Tá sa zohla po pokrčení halenku a pritísila si ju k tvári:

„Ach, tá ale krásne vonia!“ vykrikla a zlovestne sa zasmiala.